

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 310/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w Z., wyrok z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,</p>	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut		
	<p>1. obraza przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, tj.:</p> <p>a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 445 pkt 2 k.c. w zw. z art. 558 k.p.k. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w zakresie przesłanek uzasadniających ustalenie zadośćuczynienia i w konsekwencji przyznanie zadośćuczynienia w wysokości zaniżonej, która nie spełnia funkcji kompensacyjnej, tj. nie daje poczucia zrównoważenia przeżyć związanych z niesłusznym stosowaniem tymczasowego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>UWAGA!</p> <p>częściowa zasadność dotyczy obu zarzutów</p>	

aresztowania
wobec
wnioskodawcy,
podczas gdy
całokształt
okoliczności
sprawy, w tym
okoliczności
zatrzymania,
okres izolacji,
warunki, w
jakich znajdował
się
wnioskodawca w
areszcie,
długotrwała
rozłąka z
rodziną, wpływ
izolacji na
relacje
wnioskodawcy w
bliskimi oraz
w środowisku
zawodowym a
także wpływ
tymczasowego
aresztowania na
psychikę
wnioskodawcy,
przemawiają za
zasądzeniem
kwoty
zadośćuczynienia
w wyższej
wysokości,

b) art. 410
k.p.k. poprzez
pominięcie przy
wyrokowaniu
ujawnionych w
toku rozprawy
głównej
okoliczności
istotnych dla
ustalenia
wysokości
doznanej przez
wnioskodawcę
krzywdy, które

to okoliczności jednoznacznie wynikają z zeznań samego wnioskodawcy, jak również zeznań przesłuchanych świadków, które w całości zostały uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne, a w szczególności:

- złej kondycji fizycznej i psychicznej wnioskodawcy po opuszczeniu Aresztu Śledczego,

- pozostawiania przez wnioskodawcę przez okres pierwszych dwóch tygodni aresztowania w całkowitej izolacji bez korzystania ze spacerów z uwagi na obawę wnioskodawcy co do jego bezpieczeństwa w grupie osadzonych bez nadzoru,

- nie uzyskania przez wnioskodawcę od psychologa penitencjarnego należytej i oczekiwanej

pomocy w
trudnej sytuacji,

- obwinianie się
przez
wnioskodawcę
za pogorszenie
się stanu
zdrowia jego
ojca na skutek
tymczasowego
aresztowania,

- pozostawienie
w aktach
osobowych w
jednostce
wojskowej
wnioskodawcy
wzmianki o
prowadzonym
wobec niego
postępowaniu
karnym,

- przedłużeniu
kontraktu
wnioskodawcy
jedynie na okres
2 lat a nie 5
lat, w związku
z upłynięciem
terminu na
złożenie
stosownego
wniosku oraz
konieczność
uzyskania
zaświadczenia o
niekaralności.

2. w
konsekwencji
błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
mający wpływ
na jego treść,

	<p>polegający na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż kwota 20.000 zł jest odpowiednią sumą zadośćuczynienia dla rekompensaty krzywdy wyrządzonej M. D. (1) w wyniku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania trwającego 36 dni, podczas gdy suma ta jedynie w niewielkim stopniu rekompensuje krzywdy poniesione przez wnioskodawcę.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przed przystąpieniem do omówienia stanowiska Sądu Apelacyjnego odnośnie zarzutów postawionych w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy M. D. (1)</p>			

należy wskazać,
co następuje:

M. D. (2),
działający przez
swojego
pełnomocnika,
złożył do Sądu
Okręgowego w
Z. w dniu (...) r.
wniosek w trybie
art. 552 § 4 k.p.k.
o zasądzenie od
Skarbu Państwa
na rzecz
wnioskodawcy
2.017,96 zł
tytułem
odszkodowania i
100.000 zł
tytułem
zadośćuczynienia
za niewątpliwie
niesłuszne jego
tymczasowe
aresztowanie w
sprawie
prowadzonej
przez
Prokuraturę
Rejonową dla
Wrocławia
Fabrycznej, D.
do Spraw
Wojskowych,
sygn. akt (...).
(...).(…) (k. 1-9).

Sąd Okręgowy
w Z. wyrokiem
z dnia (...) r.
w sprawie o
sygn. akt (...)
na podstawie
art. 552 § 4
k.p.k. zasądził od
Skarbu Państwa
na rzecz
wnioskodawcy
20.000 zł

tytułem
zadośćuczynienia
za doznaną
krzywdę oraz
kwotę 2083,40
zł tytułem
odszkodowania
za szkody
wynikłe z
niewątpliwie
niesłusznego
tymczasowego
aresztowania
stosowanego w
w/w
postępowaniu,
które
postanowieniem
z dnia (...) r.,
zatwierdzonym
przez
Prokuratora w
dniu (...) r.
umorzono
wobec
niepopelnienia
czynu, wraz
z odsetkami
ustawowymi od
daty
uprawomocnienia
się wyroku a w
pozostałej części
(dotyczącej
zadośćuczynienia)
wniosek ten
oddalił. Należy
tylko dodać, iż
M. D. (1) w tym
postępowaniu
był tymczasowo
aresztowany na
mocy
postanowienia
Sądu
Rejonowego w Z.
z dnia (...) r.
w sprawie (...),
utrzymanym w
mocy

postanowieniem
Sądu
Okręgowego w
Z. z dnia (...) r.
w sprawie (...)
w okresie od
(...), kiedy to
zatrzymano go,
do dnia (...) (k.
4, 49-52, 54,
80-82, 98-99,
100, 169 akt
(...). (...)(...)).
Powodem
uchylenia przez
prokuratora tego
środka
zapobiegawczego
była treść opinii
Laboratorium
Kryminalistycznego
KWP W. z
dnia (...)r., z
której wynikało,
iż zabezpieczona
w samochodzie
podejrzanego
substancja w
ilości 64,96
gram, która
na podstawie
badania
testerem została
wzięta za
amfetaminę a
która stanowiła
podstawę do
postawienia
zarzutu
popęlnienia
przestępstwa z
art. 62 ust.
2 ustawy z
dnia (...) r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii w
rzeczywistości
była substancją
zawierającą
kreatynę i

kofeiną i nie zawierająca ona substancji zabronionych w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (k. 34, 96-97, 173-174).

Na wstępie należy zauważyć, iż Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe oraz dysponował wystarczającym materiałem dowodowym, pozwalającym na dokonanie jednoznacznych ustaleń faktycznych.

Również nie budzi żadnych zastrzeżeń ustalenie Sądu I instancji, iż tymczasowe aresztowanie, jakie zastosowano w stosunku do M. D. (1) było „niewątpliwie niesłuszne” w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż M. D. (2) został zatrzymany w związku z podejrzeniem o posiadanie w

swoim w
samochodzie
substancji
psychotropowej
w postaci
amfetaminy w
ilości 64,96
gram, co
następnie, na
podstawie art.
249 § 1 k.p.k.
i art. 258 § 1
pkt 2 k.p.k. i art.
258 § 2 k.p.k.
doprowadziło do
jego
tymczasowego
aresztowania,
gdy tymczasem
w toku
prowadzonego
postępowania
przygotowawczego
okazało się, iż
ta substancja
zabezpieczona w
sprawie nie
spełniała
kryteriów
substancji
zabronionej w
rozumieniu
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii. W
tych zaś
okolicznościach
sprawy Sąd
Okręgowy,
odwołując się
również do
stosownych
poglądów
wyrażonych
zarówno w
doktrynie, jak
i judykaturze
doszedł do
prawidłowych
wniosków, iż,

cyt:

„tymczasowe
aresztowanie M.
D. (1) wobec
prawomocnego
umorzenia
postępowania z
uwagi na
stwierdzenie, iż
wnioskodawca
przestępstwa nie
popelniał było
niewątpliwie
niesłuszne” w
rozumieniu art.
552 § 4 k.p.k.
a tym samym
w związku z tą
sytuacją
wnioskodawcy
przysługuje
odszkodowanie i
zadośćuczynienie
(sekcja 5
uzasadnienia
formularzowego
na str. 9).

Także żadnych
wątpliwości nie
budzi w tej
sprawie
ustalenie
wysokości
odszkodowania,
jakie zostało
zasądzone na
rzecz
wnioskodawcy.

Sporna jest
natomiast
wysokość
zasądzanego
zadośćuczynienia,
którą podważa
apelujący
pełnomocnik
wnioskodawcy.

Należy zauważyć, iż choć apelujący stawia zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, jak i błędu w ustaleniach faktycznych, to w rzeczywistości zarzuty te sprowadzają się do kwestionowania wysokości zasądzzonego zadośćuczynienia, gdyż Sąd I instancji zasądził je w wysokości 20.000 zł, gdy tymczasem w ocenie skarżącego kwota ta winna zostać ustalona w wysokości 100.000 zł.

Nie budzi żadnych zastrzeżeń konieczność posiłkowania się w niniejszym postępowaniu, przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia z powodu krzywdy doznanej przez wnioskodawcę w wyniku stosowanego wobec niego

niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, normami prawa cywilnego a dokładniej mówiąc, przepisu art. 445 § 1 k.c. (i art. 445 § 2 k.c. – który odsyła do odpowiedniego stosowania paragrafu pierwszego w przypadku m.in. pozbawienia wolności). Stwierdzić więc należy, że zadośćuczynienie ma formę jednorazowego świadczenia pieniężnego i zarówno na gruncie prawa cywilnego, jak i stosowania właściwych instytucji prawa karnego, jak choćby w przypadku przepisu art. 552 § 4 k.p.k., pełni funkcję kompensacyjną. W art. 445 § 1 k.c. ustawodawca stanowi, że suma zadośćuczynienia powinna być odpowiednia, co oznacza, że powinna odzwierciedlać w pełni rozmiar

doznanej krzywdy, tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw i inne okoliczności, których nie sposób wymienić wyczerpująco (por. wyrok SN z dnia 30 stycznia 2004 r., I CK 131/03, OSNC 2005/2/40, wyrok SN z dnia 27 lutego 2004 r., V CK 282/03, LEX nr 183777). Podnosi się, że wysokość zadośćuczynienia powinna być z jednej strony rozumiana szeroko, gdyż obejmuje cierpienia fizyczne, jak i psychiczne a tym samym powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne, ale z drugiej strony powinna być utrzymana w rozsądnych

granicach,
odpowiadających
aktualnym
warunkom i
przeciętnej
stopie życiowej
społeczeństwa
(por. wyrok SN
z dnia 14 lutego
2008 r., II CSK
536/07, LEX nr
461725 – także
OSP 2010/5/47;
wyrok SN z
dnia 10 marca
2006 r., IV CSK
80/05, OSNC
2006/10/175;
wyrok SN z dnia
26 listopada
2009 r., III CSK
62/09, LEX nr
738354; wyrok
Sądu Apel. w W.
z dnia 24 maja
2016 r., I ACa
1172/15, LEX nr
2075687; wyrok
Sądu Apel. w K.
z dnia 23 lutego
2017 r., II AKa
531/16, LEX nr
2278189).

O wysokości
zadośćuczynienia
powinien
decydować
rozmiar cierpień
jakich doznał
pokrzywdzony -
tak fizycznych,
jak i
psychicznych.
Rozmiar ten
należy
każdorazowo
określić na
podstawie
zgromadzonego

w sprawie
materiału
dowodowego.
Przyznana suma
pieniężna
zadośćuczynienia
ma stanowić
ekwiwalent
poniesionej
szkody
niemajątkowej
wynagradzający
doznane
cierpienia oraz
mający ułatwić
przewycięzenie
ujemnych
przeżyć.
Oceniając
rozmiar
doznanej
krzywdy, trzeba
zatem wziąć pod
uwagę
całokształt
okoliczności, a
więc nie tylko
procent
uszczerbku, lecz
także
intensywność
cierpienia i czas
ich trwania oraz
nieodwracalność
następstw
zdarzeń (tu:
pozbawienia
wolności –
przyp. SA),
konieczność
korzystania z
pomocy innych
osób oraz inne
czynniki
podobnej natury
(por. wyrok
Sądu Apel. w K.
z dnia 28 marca
2017 r., I ACa
1481/16, LEX

nr 2306324).
Dodać przy tym
należy, iż
ustawodawca
nigdzie nie
sprecyzował
sposobu
ustalenia
wysokości
zadośćuczynienia,
odwołując się do
sędziowskiego
uznania,
opartego na
całokształcie
okoliczności
sprawy.
Decydującym
kryterium jest
rozmiar
krzywdy,
cierpienia
fizyczne w
postaci bólu i
innych
dolegliwości
oraz cierpienia
psychiczne
polegające na
ujemnych
doznaniach
przeżywanych w
związku z
cierpieniami i
następstwami,
zwłaszcza
trwałym lub
nieodwracalnym
uszkodzeniem
ciała lub
rozstrojem
zdrowia (por.
wyrok Sądu
Apel. w Ł. z
dnia 21 marca
2017 r., I ACa
1437/14, LEX
nr 2282412).
Nie ulega przy
tym żadnym

wątpliwości, iż każdy przypadek powinien być indywidualnie badany i oceniony według kryterium obiektywnego z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy (por. wyrok SN z dnia 3 lipca 2013 r., V KK 464/12, LEX nr 1341290; wyrok SN z dnia 16 kwietnia 2015 r., I CSK 434/14, LEX nr 1712803; wyrok Sądu Apel. w B. z dnia 28 października 2016 r., I ACa 449/16, LEX nr 2166405).

Tymczasem należy zauważyć, iż M. D. (1), poczynając od chwili zatrzymania a kończąc na chwili zwolnienia go z aresztu, nie był w żaden sposób traktowany brutalnie, niezgodnie z zasadami humanitaryzmu, które to okoliczności same w sobie wymagałyby ustalenia znacznie wyższej

kwoty
zadośćuczynienia
a to w związku z
przeżywaniem w
takich
okolicznościach
znacznego
cierpienia. W
rzeczywistości
postępowanie
zarówno
funkcjonariuszy
Policji w trakcie
zatrzymania a
następnie służby
więziennej było
odpowiednie,
nieodbiegające
in minus wobec
wnioskodawcy,
więc na tej
podstawie nie
można ustalać
jakichś
szczególnie
bolesnych
cierpień,
uzasadniających
domaganie się
znacznego
zadośćuczynienia.
Nie można przy
tym ze zbytnią
przesadą, jak to
czyni skarżący,
odnosić się do
jednorazowej
okoliczności
związanej z
przekazaniem
wody w butelce
niewiadomego
pochodzenia, z
czym nie był
związany
rozstrój zdrowia
wnioskodawcy,
jak i z odmową
przeprowadzenia
testu na (...)19,

mimo, że te okoliczności także zostały uwzględnione przez Sąd Okręgowy. Należy podnieść, iż wnioskodawca był przyjmowany z wolności do policyjnej izby zatrzymań i sam nie zgłaszał żadnych okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie, iż zakaził się koronawirusem a tym samym odmowa sprostania jego żądaniu przebadania go na tę okoliczność nie może mieć w tym zakresie aż tak istotnego znaczenia, wpływającego na konieczność podwyższenia kwoty zadośćuczynienia. Zresztą zauważyć należy, iż wnioskodawca w związku z pobytem w policyjnej izbie zatrzymań a następnie w areszcie śledczym nie został zarażony koronawirusem, w związku z tym nadawanie

tej okoliczności
szczególnego
znaczenia przez
apelującego nie
znajduje
żadnego
uzasadnienia.

Nie ulega
wątpliwości, iż
wnioskodawca
przez pierwszy
okres dwóch
tygodni pobytu
w areszcie
przebywał w
celi izolacyjnej.

Jednak
podyktowane
było to
względami
bezpieczeństwa,
co prawidłowo
ustalił Sąd I
instancji, zaś
w tym czasie
wnioskodawca
miał możliwość
korzystania ze
spacerów,
jednak z tej
możliwości z
własnej woli
nie korzystał,
gdyż nie chciał
wychodzić na
spacery i przez
cały czas pobytu
w tej celi
czytał książki
albo pisał listy
do rodziny (k.
81), co świadczy
o niezasadności
**zarzutu z pkt
1 lit. a
tiret drugie.**

Również nie jest
zasadny **zarzut**
apelacyjny

zawarty **w pkt
1 lit. a
tiret trzecie.**

Wnioskodawca
bowiem, jak
sam przyznał,
miał możliwość
korzystania z
pomocy
psychologa
więziennego,
która chciała
rozmawiać z
nim na temat
jego problemów,
trudności
związanych z
przeżywaniem
rozłąki z rodziną,
jednak, jak
zeznał, po
rozmowie z nią
nie skorzystał z
jej propozycji,
gdyż nie miał
do niej zaufania,
tym bardziej, że
czytała ona jego
listy wysyłane
do rodziny (k.
82). Nie są
więc prawdziwe
insynuacje
apelującego, by
wnioskodawca
nie miał
zapewnionej
pomocy
psychologicznej.
Apelujący nie
wyjaśnił przy
tym, jaka to
miałaby być
należyta i
oczekiwana
przez
wnioskodawcę
pomoc od
psychologa,
skoro nie

podważył skutecznie tej, jaka mu była oferowana w warunkach izolacji penitencjarnej.

Również przesadzone co do żądania zbyt wygórowanej kwoty pieniężnej są **zarzuty** postawione **w pkt 1 lit. 1 tiret czwarte** związane z obwinianiem się przez wnioskodawcę za pogorszenie stanu zdrowia jego ojca w związku z jego tymczasowym aresztowaniem. Należy bowiem zauważyć, iż stan zdrowia ojca wnioskodawcy pogorszył się znacznie wcześniej, co zresztą wynika z wywodów apelującego na str. 7 a więc nie był wynikiem pozbawienia wolności wnioskodawcy, zaś martwienie się o sytuację rodzinną, w tym także o chorego ojca jest czymś naturalnym w prawidłowo funkcjonującej

rodzinie, przy czym nie można zapominać, iż ojciec aresztowanego miał w swoim otoczeniu najbliższą rodzinę, jak i zapewnioną pomoc lekarską. Tym samym również i ta okoliczność nie może rodzić żądania zasądzenia zbyt wygórowanego zadośćuczynienia.

Słusznie również Sąd I instancji nie przecenił okoliczności dotyczących obaw wnioskodawcy o przyszłość związanych z ponownym podjęciem służby (**zarzut z pkt 1 lit. a tiret szóste**), gdyż wnioskodawca taką służbę przecież podjął, tyle, że na 2 lata, zamiast spodziewanych 5 lat.

Wnioskodawca jednak już nie wykazał, czy po upływie tych 2 lat możliwe było jeszcze przedłużenie kontraktu na kolejny okres.

Poza tymi obawami zwrócić też należy uwagę, iż sama ewentualna utrata zatrudnienia (kontraktu) czy też niemożność uzyskania dłuższego kontraktu w związku z tymczasowym aresztowaniem powinna być rozpatrywana w ewentualnych kategoriach powstania szkody majątkowej (utracone korzyści), zaś w realiach niniejszej sprawy zasądzona szkoda nie jest przez apelującego kwestionowana.

Podniesiony **w pkt 1 lit. a tiret piąte zarzut** związany z pozostawieniem w aktach osobowych wzmianki o prowadzonym wobec wnioskodawcy postępowaniu karnym jest w niniejszej sprawie bez znaczenia,

bowiem
wnioskodawca
domaga się
zasądzenia
zadośćuczynienia
nie za to,
że niesłusznie
wobec niego
prowadzono
postępowanie
karne
(notabene, były
podstawy do
wszczęcia tego
postępowania z
uwagi na
ujawnioną w
samochodzie
wnioskodawcy
substancję,
którą na
podstawie
testera
narkotykowego
pierwotnie
brano za
substancję
psychotropową),
o którym to
postępowaniu
miała być
wzmianka w
aktach
osobowych.
Należy
zauważyć, iż
Sąd I instancji
trafnie ustalił,
iż co do
zasady, cyt.:
„poza samym
faktem
pozbawienia
wolności nie
występowały
okoliczności o
wyjątkowo
traumatycznym
charakterze”
7 uzasadnienia

formularzowego
na str. 12).
Trzeba przy tym
nadmienić, iż
wprawdzie po
przeniesieniu po
dwóch
tygodniach do
celi
dwuosobowej
wnioskodawca
miał mniejszy
komfort
przebywania w
areszcie,
bowiem
przebywał tam
z osobą, która
zachowywała się
irracjonalnie, co
powodowało dla
wnioskodawcy
pewne obawy
związane z
własnym
bezpieczeństwem
i tym samym
trudności
związane ze
spokojnym
snem, ale po
kilku dniach
sytuację tę
rozwiązano i
umieszczono
wnioskodawcę z
innymi
osadzonymi,
którzy
wprawdzie byli
w przeszłości
karani, ale z
ich strony nie
spotkały
wnioskodawcy
żadne
nieprzyjemności.

Podniesione
przez

apelującego
okoliczności
związane z
pobytem w celi
jednoosobowej,
obawami o swój
stan zdrowia
związany z
sytuacją
pandemiczną,
czy podaniem
wody z
nieoryginalnej
butelce, jak
i związane z
przeżywaniem
dużej traumy
w związku z
rozłąką z rodziną
mają natomiast
istotne
znaczenie w
świetle
prawidłowo
postawionych
zarzutów w
pkt 1 litera
a i w pkt
2 związanych z
niedocenieniem
przez Sąd I
instancji przy
ustalaniu
wysokości
zadośćuczynienia
okresu izolacji
w powiązaniu z
młodym
wiekiem M. D.
(1), pierwszym
w życiu pobytem
jego w takich
warunkach, jak
i jego kruchą
konstrukcją
psychiczną,
potęgującą
psychiczne
cierpienia z tego
powodu. Nie

ulega przecież wątpliwości, iż M. D. (1) przebywał w izolacji penitencjarnej w ramach tymczasowego aresztowania przez okres 36 dni a więc już okres dość znaczny i to w sytuacji, gdy był całkowicie niewinny. Jak trafnie podnosi apelujący, co wynika z zacytowanych przez niego dowodów, po opuszczeniu aresztu wnioskodawca przeżywał dość ciężko psychicznie ten okres izolacji, co znów wpłynęło przez pewien okres czasu negatywnie na jakość jego życia (st. 7-8). Bez wątpienia przez tą słabą konstrukcję psychiczną wnioskodawca gorzej, niż inni, o normalnej psychice, znosił pobyt w izolacji penitencjarnej, mimo, że jak trafnie to ustalił Sąd I instancji, w tym czasie nie spotkały go

żadne szczególnie traumatyczne doznania ani ze strony organów procesowych, ani funkcjonariuszy Służby Więziennej, ani też współosadzonych. Ta jakże ważka okoliczność, w powiązaniu z pozostałymi okolicznościami, na które wyżej zwrócono uwagę a zwłaszcza dość znaczny okres izolacji niewinnego, młodego człowieka, tj. przez okres wyraźnie ponad jednego miesiąca, które to okoliczności, choć zauważone, to niedocenione na etapie ustalania stopnia krzywdy wnioskodawcy miały istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku w zakresie wysokości przyznanego zadośćuczynienia, co znalazło wyraz w treści wyroku Sądu Apelacyjnego.

W pozostałym zakresie zaś ustalenia Sądu I instancji, jak i ocena przeprowadzonych dowodów, zasługują na pełną akceptację Sądu odwoławczego. Na tę ocenę odnośnie okoliczności warunków samego pobytu wnioskodawcy w izolacji penitencjarnej zwrócono wyżej uwagę, więc nie zachodzi potrzeba ich powtarzania.

Jak już na wstępie powiedziano, M. D. (1) w trakcie zatrzymania i następnie pobytu w izolacji penitencjarnej zarówno w policyjnej izbie zatrzymań, jak i w areszcie śledczym, za wyjątkiem jednorazowego faktu podania mu do spożycia wody z nieoryginalnego opakowania, jak i odmowy zrobienia testu covidowego nie był źle

traktowany przez funkcjonariuszy i współosadzonych. Jak już też wykazano, częściowo zarzuty apelacyjne nie zasługują na uwzględnienie i nie mogą one wpłynąć na jeszcze bardziej wydatne zwiększenie wysokości zadośćuczynienia. Sąd I instancji, ustalając „odpowiednią” kwotę należnego wnioskodawcy zadośćuczynienia za wyrządzoną mu krzywdę, wynikłą ze stosowanego względem niego niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania przez okres niespełna 36 dni, wziął pod uwagę wszystkie okoliczności (poza wskazanymi wyżej, których Sąd I instancji nie docenił a które przyczyniły się do podwyższenia kwoty zadośćuczynienia),

składające się na tę krzywdę.

Z tego też względu, mając na uwadze przytoczone przez Sąd Okręgowy wskazane wyżej okoliczności, jak i przywołane wyżej dodatkowe okoliczności, prawidłowo wyeksponowane przez skarżącego a niedocenione przez Sąd I instancji, Sąd Apelacyjny ostatecznie uznał, iż w pełni „odpowiednią” kwotą zadośćuczynienia będzie kwota 30.000 zł i dlatego też, zmieniając ze wskazanych wyżej powodów zaskarżony wyrok, na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. podwyższył na rzecz wnioskodawcy zasądzone przez Sąd I instancji zadośćuczynienie do tej kwoty.

Jednocześnie Sąd odwoławczy zauważa, iż brak

było podstaw
do zasądzenia
wyższego
zadośćuczynienia,
zwłaszcza w
wysokości
żądaney kwoty
100.000 zł.
Apelujący
bowiem tym
samym
okolicznościom,
które wyżej
przytoczono,
stara się w
apelacji nadać
większy
wydźwięk, by
wykazać, że
zasądzona kwota
zadośćuczynienia
w zaskarżonym
wyroku jest
orzeczona w
zaniżonej
wysokości. Poza
tym część
argumentów
podniesionych w
apelacji a
mających
również
przemawiać za
koniecznością
podwyższenia
zasądzonego
zadośćuczynienia
nie zasługiwała
na
uwzględnienie,
co wyżej już
podniesiono.
Tymczasem nie
można
zapominać, iż
okoliczności te,
które
przemawiały za
orzeczeniem
wyższego

zadośćuczynienia,
choć same w
sobie ważkie,
nie uzasadniają
podwyższenia o
kwotę ponad
30.000 zł i
tak przecież
wysokiego
zadośćuczynienia,
które przecież
zostało
zasądzone za
okres miesiąca i
tygodnia
pozbawienia
wolności, a nie
za okres
znacznie
dłuższy, który
wymagałby
znacznie wyższej
rekompensaty
tytułem
zadośćuczynienia.

Na marginesie
zaś trzeba
wspomnieć,
obrazowo to
przedstawiając,
iż kwota 30.000
zł za okres
miesiąca i
tygodnia dla
zdecydowanej
większości ludzi
żyjących i
pracujących w
kraju jest kwotą
po prostu
nieosiągalną.
Zdecydowana
mniejszość
bowiem jest w
stanie
miesięcznie
osiągnąć dochód
w granicach
30.000 zł, zaś

sam
wnioskodawca
osiągał dochód
miesięczny w
graniach 3.550
zł. To
porównanie w
świetle
aktualnych
warunków
życiowych i
realiów
społecznych
wskazuje więc
jednoznacznie
na to, iż
zasądzona kwota
jest kwotą
wysoką, ale
w omawianym
tu przypadku
jednocześnie
kwotą
„odpowiednią”
w rozumieniu
art. 445 § 1 k.c.

Powyższe więc
przekonuje, że
w realiach tej
sprawy
zasądzona na
rzecz
wnioskodawcy
M. D. (1)
ostatecznie
kwota
zadośćuczynienia
w wysokości
30.000 zł, a
więc w kwocie
o 10.000 zł
wyższej od kwoty
zasądzonej przez
Sąd I instancji,
stanowi
„odpowiednią”
rekompensatę za
doznaną przez
wnioskodawcę

krzywdę. Tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, że i ta kwota powinna być znacznie wyższa, co w pozostałej części czyni bezzasadnym

zarzut

apelacyjny

postawiony **w**

punkcie 2

apelacji. Skoro

zaś ostatecznie,

w uwzględnieniu

częściowo

postawionych

zarzutów

apelacyjnych

Sąd Apelacyjny

uznał, iż kwota

30.000 zł

stanowi

odpowiednią i

realną

rekompensatę za

doznaną przez

M. D. (1)

krzywdę, to

oczywistym jest

zarazem, że

żądana przez

niego

jakakolwiek

kwota wyższa,

w tym sięgająca

kwoty 100.000

zł byłaby kwotą

wygórowaną,

nieodpowiednią

do doznanej

krzywdy, w

świetle

prawidłowo

ustalonych

okoliczności

sprawy.

<p>Sąd Apelacyjny więc, nie znajdując żadnych podstaw do uwzględnienia apelacji w większym zakresie, w tym także podstaw branych pod uwagę z urzędu, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez podwyższenie zasądzonej kwoty zadośćuczynienia do kwoty 100.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od daty uprawomocnienia się wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad. 1</p>		

Wniosek okazał się częściowo zasadny w zakresie podwyższenia kwoty zasądzonego zadośćuczynienia do kwoty 30.000 zł. W pozostałej części, tj. dotyczącej podwyższenia tej kwoty ponad 30.000 zł do kwoty 100.000 zł wniosek ten nie zasługiwał na uwzględnienie z przyczyn podanych wyżej przy omówieniu zarzutów apelacyjnych.

Jednocześnie Sąd odwoławczy, zgadzając się z wnioskiem, jak i Sądem I instancji, iż zasądzona kwota zadośćuczynienia powinna zostać wypłacona wraz z odsetkami ustawowymi od dnia (daty) uprawomocnienia się wyroku doprecyzował, zgodnie z zasadami prawa cywilnego to sformułowanie o stwierdzenie, iż chodzi tu o ustawowe odsetki za

opóźnienie, które należą się od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, co wynika z zasady określonej w art. 481 § 1 k.c. (patrz także: postanowienie SN z dnia 14 maja 2019 r., IV KK 659/18, LEX nr 2657484; wyrok Sądu Apel. w W. z dnia 8 października 2018 r., II AKa 193/18, LEX nr 2586137; wyrok Sądu Apel. w L. z dnia 19 maja 2021 r., I ACa 856/19, LEX nr 3206556).

**OKOLICZNOŚCI
 PODLEGAJĄCE
 UWZGLĘDNIENIU
 Z URZĘDU**

1. Nie dotyczy

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

**ZSTRZYGNIĘCIE
 SĄDU
 ODWOŁAWCZEGO**

<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>0.1 Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok co do rozstrzygnięcia w zakresie oddalenia żądania wniosku o kwotę ponad 30.000 zł zadośćuczynienia (pkt II), co do rozstrzygnięcia z przedmiocie zasądzenia na rzecz wnioskodawcy kwoty 336 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt III) oraz w przedmiocie poniesienia przez Skarb Państwa kosztów postępowania (pkt IV) – art. 437 § 1 k.p.k.</p>		

<p>Zwięźle o powodach w utrzymania w mocy</p>	
<p>Utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w pkt II jest wynikiem uwzględnienia wniesionej apelacji w zakresie żądania podwyższenia zasądzonego zadośćuczynienia do kwoty 30.000 zł i nieuwzględnienia tego żądania ponad tę kwotę (do kwoty 100.000 zł), o czym szerzej wypowiedziano się wyżej przy ustosunkowaniu się do zarzutów i wniosków apelacyjnych. Obciążenie Skarbu Państwa kosztami sądowymi oraz zwrot uzasadnionych wydatków wnioskodawcy z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika znajduje oparcie w treści art. 554 § 4 k.p.k., przy czym kwota tych zasądzonych</p>	

wydatków nie jest w tej sprawie kwestionowania przez strony.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1 Zmieniono zaskarżony wyrok w części dotyczącej oddalenia wniosku o zasądzenie zadośćuczynienia ponad kwotę zasądzonych 20.000 zł (pkt II) – art. 437 § 2 k.p.k.		
Zwięźle o powodach zmiany		
Powody tej zmiany są wynikiem uwzględnienia wniesionej apelacji w zakresie żądania podwyższenia zasądzonego zadośćuczynienia ponad kwotę 20.000 zł do kwoty 30.000 zł, o czym szerzej wypowiedziano		

się wyżej przy ustosunkowaniu się do zarzutów i wniosków apelacyjnych.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach			

uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
I.	Sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej w treści zaskarżonego wyroku znajduje oparcie w art. 105 § 1 i 2 k.p.k., zaś oczywistość tej		

	<p>omyłki wynika z faktu wpisania w części rozstrzygającej tego wyroku w pkt I oczywiście błędnego oznaczenia sygnatury akt prokuratorskich sprawy, będącej przedmiotem niniejszego postępowania, gdyż prawidłowe oznaczenie tej sygnatury to: „(...) (...) (...)”, co wynika z akt tej sprawy (znajdujących się w niej dokumentów), gdy tymczasem Sąd I instancji wpisał tę sygnaturę jako: „(...) (...) (...)”.</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>IV i V</p>	<p>Obciążono Skarb Państwa kosztami postępowania odwoławczego z uwagi na jednoznaczny przepis art. 554 § 4 zd. 1 k.p.k., gdyż postępowanie niniejsze jest</p>	

wolne od kosztów sądowych. Natomiast z art. 554 § 4 zd. 2, wynika obowiązek zwrotu od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika w razie uwzględnienia roszczeń choćby w części, co ma miejsce w niniejszym postępowaniu. Wysokość tych wydatków, zgodnie z wnioskiem zawartym w apelacji (tu: kwota 240 zł), znajduje swoje odbicie w treści § 11 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.).

7. **PODPIS**

I. P. H. K. M. K.	
-------------------	--